

СТАНОВИЩЕ

от доц. д-р Тодор Иванов Димитров-Мечкарски

относно

гл. ас. д-р Росица Константинова Обрешкова,

кандидат в обявения конкурс („Държавен вестник“, бр. 36 от 17.04.2026 г.) за присъждане на академичната длъжност „доцент“ в ПН 8.4. „Театрално и филмово изкуство“, катедра „Телевизионно, театрално и киноизкуство“, Факултет по изкуствата на ЮЗУ „Неофит Рилски“ – Благоевград

Единственият кандидат в обявения конкурс е гл. ас. д-р Росица Константинова Обрешкова. От депозираните документи за участие в конкурса става ясно, че кандидатът покрива изискванията и кандидатурата може да бъде разглеждана по същество. Приемам за изпълнени всички законови и вътрешнонормативни условия за участие в обявения от ЮЗУ „Неофит Рилски“ – Благоевград конкурс за заемане на академичната длъжност „доцент“.

Приятно е да пишеш за колега, с когото споделяш почти две десетилетия познанство, колегиални и човешки отношения. Първите ми наблюдения върху педагогическата и творческата работа на г-жа Обрешкова датират още от периода 2007 – 2011, когато бях студент в НАТФИЗ „Кр. Сарафов“. Обучавайки се, наблюдавах с интерес и любопитство семестриалните и годишните изпити на студентите в класовете на проф. Стефан Данаилов, където тя беше част от преподавателския екип, както и дипломните представления, в които беше част от постановъчния. Последва едно десетилетие, в което сме били колеги в НАТФИЗ „Кр. Сарафов“, и макар да не съм имал удоволствието да работим в един педагогически екип, винаги съм бил пленен от лекотата, с която общува, готовността ѝ да помогне, отговорната ѝ позиция по различен вид административни, педагогически или творчески проблеми.

Росица Обрешкова завършва през 1995 г. НАТФИЗ „Кр. Сарафов“ специалност „Актьорско майсторство за драматичен театър“ в класа на проф. Димитрина Гюрова и чл.-кор. проф. Пламен Марков, през периода 1999 – 2000 г. придобива следдипломна квалификация в специалност „Театрална режисура“ при проф. Маргарита Младенова, а през 2017 г. защитава дисертационен труд на тема: „Творящото въображение в акта на създаване на театрални светове“ отново в НАТФИЗ „Кр. Сарафов“. Г-жа Обрешкова е почти две десетилетия преподавател в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“ (от 2002 г.), през 2020 г. заема длъжността „главен асистент“ в ЮЗУ „Неофит Рилски“ – Благоевград и е художествен ръководител на клас по „Актьорско майсторство за драматичен театър“, а от 2021 г. до днес е Програмен директор на Есенния международен театрален фестивал „Сцена на кръстопът“. Впечатление правят участието ѝ в множество научни форуми, десетките научни публикации в реферирани и специализирани издания, както и публикуваната монография „Imaginatix“ (УИ „Неофит Рилски“, Благоевград, 2025).

Завидна по обем и качество е нейната творческа биография, наброяваща 7 авторски продукта, 20 режисьорски продукции, както и множеството дейности през годините – актриса в Драматичен театър „София“, театрален режисьор в много столични и извънстолични театри, асистент режисьор и актриса в спектакли на Александър Морфов в НТ „Иван Вазов“, участия в кино и телевизионни продукции и др.

Като основен хабилитационен труд във връзка с обявения конкурс е представен комплексен художествен творчески труд, включващ три водещи сценични постижения: авторския моноспектакъл „Страшносмешно необщуване“, режисурата на спектакъла „Вавилонци“ по Ст. Стратиев (Торонто, Канада) и Национален концерт-спектакъл „Ламбо на 80: години любов“ (НТ „Иван Вазов“), както теоретичен самоанализ.

За да изясним привидно несъществуващата връзка между трите спектакъла, ще използваме думите на самата д-р Обрешкова, която открива в творческата им същност обща вътрешна проблематика: „Темата, която ги свързва философски и естетически, е феноменологията на сценичното общуване и трансформациите на паметта – от интимното пространство на монодрамата до мащабната ансамблова композиция. В съвременната епоха на глобално дигитално отчуждение, театърът се оказва едно от последните убежища за автентична човешка емпатия, за споделеност на диханията, за претемпорирана чрез човешкото присъствие на актьора магическа реалност. Изследването на прехода между крайностите на социалната апатия и дълбоката емоционална свързаност е основен двигател в моята творческа и педагогическа практика.“¹ (стр. 3)

Поетико-философският стил на д-р Обрешкова както в теоретичния самоанализ, така и в нейните публикации, е тъй приласкаваща, разбираема и вдъхновяваща покана за смислено интелектуално общуване, което е така разнебитено и принизено в днешно време – нещо, за което и самата тя алармира настойчиво. В така представения теоретичен анализ ясно са разграничени тематичните полета, целите, средствата за постигане и приносите както на комплексния художественотворчески продукт, така и на другите творчески продукти, монографията, публикациите, участията в международни проекти и пр. Напълно подкрепям изведените от кандидата приноси, както и направения теоретичен самоанализ, като особено искам да подчертая някои техни аспекти, които смятам за много значими.

По отношение на монографията “Imaginatix”.

Издаденият труд, сътворен с изключителен поетико-философски стил, но в същото време лесно достъпен изказ. Трудът представлява теоретично изследване на активното въображение, неговите психологически аспекти, механизмите, по които то функционира, както и значението и ролята му при творческия акт от гледна точка на театралната теория. Въображението е изключително важен компонент от „елементите на творческото състояние“ (по К. С. Станиславски), които трябва да развие актьора и това го прави

¹ Всички цитирания в становището са от Теоретичен самоанализ на представените художествени творби – бел. авт.

изключително ценен и практически полезен. Трудът предлага и един възможен модел, чрез който да бъдат преодолените кризи на въображението, творческото мислене и креативността „в ерата на дигиталната хипервизуализация“.

По отношение на авторския театър.

Самата Р. Обрешкова определя своите търсения в създаване на авторски театър като най-ценностни в творческата ѝ кариера. Постановките „Змей“, „Нина“, „Зле съшитият Орфей“ и „Кимоно“ представят един постановъчен модел, при който текстът на спектакъла се ражда импулсивно, автентично и органично чрез връзката с режисьорското решение. Във всички тези текстове автобиографичното има своето заслужено място като канава на творческия процес. Според Обрешкова преодоляването на разделението в класическия театър между драматург, режисьор, а бих добавил и актьора, образува абсолютна органична връзка между словесното действие, сценичното поведение, пространственото решение и непринудената връзка със зрителя, което достига върхна точка в „Страшносмешно необщуване“. В този спектакъл е разработен постановъчен модел за синтетичен авторски театър, чрез фрагментарен, нелинеен разказ, чието основно средство е самоиронията, като се трансформира монодрамата в жив, проактивен диалог с публиката. В опита ми със студентите върху автобиографични текстове наред с проблемите за автентичността на сценичното поведение, гласово-говорната характеристика и отношението към разказаното, най-често срещаме проблем с онзи миг от вътрешното живее на персонажа, в който трябва да се интерпретира обобщение на емпиричния опит от дистанция на времето, което се проявява най-често чрез самоирония. Приносно в спектакъла е не само инкорпорирането на документалния театър в специфична поетична форма и непосредственият абсолютно директен диалог между персонаж и зритель, а също така и старанието автобиографичното да бъде изведено до философско и общочовешко обобщение, представено с присъщата нему ирония. Специално впечатление прави представлението „Ненавременна аргонавтика“, което също гравитира в орбитата на авторския театър, макар и наставляван от Обрешкова като педагог. Спектакълът е създаден по време на ковид кризата и трудностите, пред които бяхме изправени всички преподаващи практически дисциплини в областта на театралното изкуство. В спектакъла студентите, затворени „вътре“, обръщат поглед навътре (играта на думи е преднамерена) към различни свои пластове – емоции, чувства, опит, страхове, идентичност, сътворявайки своите лични автобиографични монолози, представени в онлайн среда.

По отношение на паметта за личности и събития.

„Ламбо на 80: години любов“ е спектакъл за паметта като изконна ценност. Този спектакъл в НТ „Иван Вазов“, създаден от над 30 водещи български артисти и музиканти, интегрирайки живо присъствие, музика и мултимедийни кадри, е и проект, превръщащ приемствеността между театралните поколения в мисия. „В моята художествена и научно-образователна практика защитавам тезата, че паметта за големите фигури в българския театър не е застинал паметник, а динамичен процес на приемственост, който трябва да се регенерира чрез средствата на живото сценично изкуство.“ (стр. 15)

Концерт-спектакълът е само част от дългосрочната стратегия на Р. Обрешкова за съхранение на тази памет, наред с документалния филм „Ламбо от София“, пътуващия музей – фотоизложба, книгата „Стефан Данаилов. Игра на живот“, инициативата „Ламбо сафари“ и не на последно място грижата за една от рождбите на Мастъра – ЕМТФ „Сцена на кръстопът“.

По отношение на темите за утвърждаване на произход, националност, език.

Спектакълът „Вавилонци“ (Торонто, Канада) повдига темите за отчуждението на емигрантската общност, както помежду им, така и към Родината, българските слово и култура. Спектакълът потвърждава тезата, че театърът е мост между колективната памет и националната идентичност, пораждащ емоционално съпреживяване. В своята анотация на спектакъла д-р Обрешкова изтъква как интеракцията с българската общност показва важноста за нашите сънародници да запазят духовната връзка с Родината и близките, както и че е от особено значение да запазят и да предадат езика на своите деца. Адмирации! Театърът като езиково, народностно и духовно убежище е не просто тема в творчеството на кандидат в конкурс, а общонационален, културен и социален проблем. В тази творческа инвенция на д-р Обрешкова за ценността на език, народност и принадлежност се оглежда всеки човек в този залутан свят. Впечатляващо тук е все по-рядко срещаното се днес възторжено отношение към език, народност, принадлежност, Родина – един уж остарял, но толкова нужен в днешно време привкус на възрожденски ентузиазъм. Тази тема в нейното творчество и педагогическа работа прави директна връзка с класическото разбиране за научно-педагогическа работа в хуманитарните науки. „Светът бърбори на хиляди живи езици (засега 7170), понякога сънува и на своите мъртви. Може би е романтично, но вярвам, че в която и точка на света някой да изговаря думи на български, да играе театър на български, да бълнува на български – това ще удължава живота на езика ни по протежение на времето.“ (стр. 13)

В този смисъл е и изключително интересният и трудоемък проект, представляващ иновативен образователен подход в чуждоезиковото и въобще хуманитарното образование, а именно транскултурния прочит на Радичковото творчество от японски студенти. Работата на педагогическия екип е насочила процеса и създала творческа среда, в която Радичковият свят и неговият богат, метафоричен и образен език са подпомогнали японските студенти да преодолеят лингвистичните граници, да приближат две толкова далечни културни идентичности и да се гмурнат в едно емоционално преживяване. Впечатляващото е, че чрез този подход на д-р Обрешкова, при който актьорските тренинги се използват като инструмент за овладяване на сложни езикови конструкции, се формира интердисциплинарен педагогически подход. Проектът, освен межкултурен, творчески и лингвистичен експеримент, е довел до създаване на катедра по българистика в Университета в Осака. И това, ако не е принос! В малко по-различен ракурс, но в същото поле гравитира и спектакълът „Стихотворни категории“ по Съкун Ту, интегриращ древни китайски поетични форми с хореографски и пластически елементи. Тези проекти затвърждават отколе ясната ни теза, че творчеството, образованието и изкуството са най-мощния и универсален инструмент за взаимодействие, комуникация и духовна връзка между хора от различни култури, етноси, религиозни и езикови общности.

Впечатление прави синергичното действие и вътрешна систематичност между творческата, научната и педагогическата дейност на кандидата. От една страна,

наситената и многообразна творческа биография стимулира научноизследователската и публикационната дейност, а от друга страна, публикациите в специализирани издания и участията в научни форуми допълват и разгръщат практико-приложната страна в педагогическата работа, методологичните основи и принципи при обучението на студенти от д-р Обрешкова. Тя преобразува всеки свой опит от творчеството си в методични единици, които учат младите актьори как сами да сътворяват текстове, как да мислят режисьорски и да се обединяват в независими творчески проекти. „Именно високата ценност на автономната творческа свобода и нейното отстояване са моето преподавателско кредо.“ (стр. 8) Интердисциплинарният подход е в основата на работата във всяко направление при д-р Обрешкова. Базиран на теорията за „множествена интелигентност“, това е най-актуалният и конвертируем подход в науката. Всички аспекти от творческия, педагогическия и научен опит на Обрешкова биват обвързани помежду си в една невидима структурна система, която диша и живее, постоянно се обогатява и периодично се филтрира от излишното. Високо оценявам всички творчески изяви, дългогодишния педагогически опит, съдържателните публикации, както и извеждането на практико-приложни принципи, методи и похвати от творчеството по посока на педагогическата дейност. Като единствена забележка мога да посоча фактът, че изпитвам известна недостатъчност по отношение на обособяването на всички разностранни подходи към преподаването в структурирана и систематизирана методология за обучение по актьорско майсторство. В този смисъл се надявам тази препоръка да бъде отправна точка към следващ хабилитационен и/или монографичен труд, описващ една зрееща методология за преподаване на актьорско майсторство.

Искам да завърша своето становище отново с думи на д-р Обрешкова, които са не просто верую на един театрал, но и безценен съвет към поколенията артисти, които е обучила и ще продължи да обучава: „В условията на пазарно настървение и упование в разгадаването вкуса на публиката, творческият интегритет се губи безусетно. Но има една изнемоощяла армия от донкихотовци, рицари на тъгата да браниш вътрешната си свобода. Да, нужна е броня, изкована в готовността за работа, в непримиримостта към пошлото и лошия вкус, в бунта срещу творческата леност и униние. Тя е ръждива, не блести в лъченията на славата, но колкото и да убива и да се впиват в гърдите нащърбените ѝ пробойни, помага в битка... през съмнение се движат повечето творчески процеси - те са в деликатен баланс между смелост, доза безрасъдство, натрупани умения и ужас от провал... Заставането срещу усъмняването с вътрешната убеденост за значимостта и съдържанието на провежданата театрална акция, е тази колизия от която се пораждат същностни творчески събития.“ (стр. 7-8)

От сърце желая на г-жа Обрешкова здраве и все така нестихващо дръзновение за развитие както в личен, така и творчески, педагогически и научен план, а също така да вложи своята енергия, знания и творчески подход в полза качеството на обучение в катедра „Телевизионно, театрално и киноизкуство“ и най-вече за развитието на знанията, уменията и творческите импулси на нейните студенти. Вярвам, че театралната педагогика има нужда от преподаватели като Росица Обрешкова – всеотдайни и грижовни, последователни и търсещи, работливи и любопитни, вдъхновени и одухотворяващи,

мотивиращи и изискващи, широкоскроени и свободомислещи, изпълнени с вътрешна свобода и чувство за хумор, понякога окрилени от творческата лудост, смеха и играта, а друг път самовглъбени, изследвайки видимото и невидимото в човека... Качествата на гл. ас. д-р Росица Константинова Обрешкова – творчески, педагогически, научни и не на последно място лични ми дават категорично основание да препоръчам на научното жури да ѝ присъди длъжността „доцент“ в ПН 8.4. Театрално и филмово изкуство.

С пълно убежденост гласувам ЗА!

доц. д-р Тодор Димитров-Мечкарски

09.09.2026 г.

OPINION

by Assoc. Prof. Todor Ivanov Dimitrov-Mechkari, PhD
regarding

Chief Asst. Prof. Rositsa Konstantinova Obreshkova, PhD

candidate in the announced competition (State Gazette, issue no. 36 of April 17, 2026) for the academic position of "Associate Professor" in the Professional Field 8.4. "Theater and Film Arts", Department of Television, Theater, and Cinema Arts, Faculty of Arts at the South-West University „Neofit Rilski“ – Blagoevgrad

The sole candidate in the announced competition is **Chief Asst. Prof. Rositsa Konstantinova Obreshkova, PhD**. From the documents submitted for participation, it is evident that the candidate meets the necessary criteria and the candidacy can be evaluated on its merits. I accept that all statutory and internal institutional requirements for participation in the competition announced by the South-West University "Neofit Rilski" – Blagoevgrad for the academic position of "Associate Professor" have been fulfilled.

It is a pleasure to write about a colleague with whom I have shared nearly two decades of professional acquaintance, collegial cooperation, and personal relations. My earliest observations of Ms. Obreshkova's pedagogical and creative work date back to the 2007–2011 period, when I was a student at the National Academy for Theatre and Film Arts "Krastyo Sarafov" (NATFA). During my studies, I observed with interest and curiosity the semester and annual examinations of the students in the classes of Prof. Stefan Danailov, where she was a member of the teaching team, as well as the diploma productions, in which she was part of the staging team. There followed a decade during which we were colleagues at NATFA, and although I did not have the pleasure of working within the same pedagogical team, I have always been captivated by the ease of her communication, her readiness to help, and her responsible stance regarding various administrative, pedagogical, or creative matters.

Rositsa Obreshkova graduated from the National Academy for Theatre and Film Arts "Krastyo Sarafov" (NATFA) in 1995, majoring in Acting for Dramatic Theater in the class of Prof. Dimitrina Gyurova and Corresponding Member Prof. Plamen Markov. During the 1999–2000 period, she obtained a postgraduate qualification in Theater Directing under Prof. Margarita Mladenova, and in 2017, she defended a doctoral dissertation on the topic *The Creative Imagination in the Act of Manifesting Theatrical Worlds*, once again at NATFA. Ms. Obreshkova has been an educator at NATFA for nearly two decades (since 2002). In 2020, she assumed the position of "Chief Assistant Professor" at the South-West University "Neofit Rilski" – Blagoevgrad, where she serves as the Artistic Director of a class in Acting for Dramatic Theater. Furthermore, from 2021 to the present day, she has been the Program

Director of the Stage at a Crossroads Autumn International Theater Festival. Her participation in numerous scholarly forums, dozens of scientific publications in peer-reviewed and specialized editions, and her published monograph *Imaginatrix* (Neofit Rilski University Press, Blagoevgrad, 2025) are particularly impressive.

Her creative biography is enviable in both volume and quality, numbering 7 authorial products, 20 directorial productions, and a multitude of activities over the years – actress at the Dramatic Theater Sofia, theater director at numerous capital and regional theaters, assistant director and actress in productions by Alexander Morfov at the Ivan Vazov National Theater, appearances in cinema and television productions, and others.

Submitted as the primary habilitation work in relation to the announced competition is a comprehensive artistic-creative work, which includes three leading scenic achievements: the authorial monodrama, *Scary-Funny Non-Communication* the direction of the production *Babylonians* based on S. Stratiev (Toronto, Canada), and the National Concert-Performance *Lambo at 80: Years of Love* (Ivan Vazov National Theater), alongside a theoretical self-analysis. To clarify the seemingly non-existent connection between the three performances, we will utilize the words of Dr. Obreshkova herself, who identifies a shared internal problematic within their creative essence: “The theme that connects them philosophically and aesthetically is the phenomenology of scenic communication and the transformations of memory – from the intimate space of monodrama to the large-scale ensemble composition. In the contemporary era of global digital alienation, theater proves to be one of the last refuges for authentic human empathy, for shared breath, for a magical reality re-temporalized through the human presence of the actor. Investigating the transition between the extremes of social apathy and deep emotional connectedness is the primary driver in my creative and pedagogical practice.” (p. 3)²

The poetical and philosophical style of Dr. Obreshkova, evident both in her theoretical self-analysis and her publications, serves as a welcoming, lucid, and inspiring invitation to meaningful intellectual communication—a domain so fractured and degraded in contemporary times, a crisis she herself persistently alarms against. In the theoretical analysis presented, the thematic fields, goals, means of achievement, and contributions of the comprehensive artistic-creative work, as well as those of her other creative products, monograph, publications, and participation in international projects, are clearly delineated. I fully endorse the contributions formulated by the candidate, as well as the theoretical self-analysis provided, and I wish to place particular emphasis on certain aspects that I consider highly significant.

Regarding the monograph *Imaginatrix*

This published work is crafted in an exceptional poetical and philosophical style, while simultaneously maintaining a highly accessible language. The work represents a theoretical study of the active imagination, its psychological aspects, the mechanisms through which it functions, and its significance and role within the creative act from the perspective of theatrical theory. Imagination is a crucially important component of the "elements of the creative state"

²Author's Note: All citations within this statement are taken from the candidate's Theoretical Self-Analysis of the Submitted Artistic-Creative Works.

(according to K. S. Stanislavski), which the actor must develop, making this work exceptionally valuable and practically useful. The study also proposes a viable model through which to overcome the crises of imagination, creative thinking, and creativity "in the era of digital hypervisualization."

Regarding authorial theater

R. Obreshkova herself defines her explorations in creating authorial theater as the most valuable in her creative career. The productions *The Dragon (Zmey)*, *Nina*, *The Badly Stitched Orpheus*, and *Kimono* present a staging model in which the performance text is born impulsively, authentically, and organically through its connection with the directorial solution. In all these texts, the autobiographical holds its deserved place as the canvas of the creative process. According to Obreshkova, overcoming the division in classical theater between the playwright and the director—to which I would also add the actor—forges an absolute organic connection between verbal action, stage behavior, spatial design, and an unforced relationship with the spectator, reaching its zenith in *Scary-Funny Non-Communication*. Developed within this production is a staging model for synthetic authorial theater utilizing a fragmentary, non-linear narrative, whose primary device is self-irony, transforming the monodrama into a live, proactive dialogue with the audience.

In my own experience working with students on autobiographical texts, alongside issues of authenticity in stage behavior, vocal-speech characteristics, and the attitude towards the narrated material, we most frequently encounter an obstacle with that exact moment of the character's inner existence where a generalization of empirical experience must be interpreted from a temporal distance—a moment that manifests most often through self-irony. The contribution of this performance lies not only in the incorporation of documentary theater into a specific poetic form and the unmediated, completely direct dialogue between character and spectator, but also in the effort to elevate the autobiographical to a philosophical and universal generalization, presented with its inherent irony.

A special impression is made by the performance "Untimely Argonautics", which also gravitates within the orbit of authorial theater, albeit guided by Obreshkova as an educator. The production was created during the COVID crisis and the hardships faced by all of us teaching practical disciplines in the field of theater arts. In this performance, the students, confined *inside*, turn their gaze *inward* (the wordplay is intentional) toward their various layers—emotions, feelings, experiences, fears, and identity—co-creating their personal autobiographical monologues presented in an online environment.

Regarding the memory of personalities and events

Lambo at 80: Years of Love is a performance about memory as an intrinsic value. This production at the Ivan Vazov National Theater—created by over 30 leading Bulgarian artists and musicians, integrating live presence, music, and multimedia footage—is also a project that transforms continuity between theatrical generations into a mission. "In my artistic and research-educational practice, I defend the thesis that the memory of major figures in Bulgarian

theater is not a static monument, but a dynamic process of continuity that must be regenerated through the means of live scenic art.” (p. 15)

The concert-performance is merely one part of R. Obreshkova’s long-term strategy for preserving this memory, alongside the documentary film *Lambo from Sofia*, a traveling museum photo exhibition, the book *Stefan Danailov: A Game of Life*, the *Lambo Safari* initiative, and, last but not least, her stewardship of one of the Master’s own creations—the Stage at a Crossroads Autumn International Theater Festival.

Regarding the themes of consolidating national origin, nationality, and language

The production of *Babylonians* (Toronto, Canada) raises the themes of alienation within the diaspora community —both among themselves and toward their Homeland, the Bulgarian language, and culture. The performance confirms the thesis that theater serves as a bridge between collective memory and national identity, giving rise to an emotional co-experience. In her synopsis of the performance, Dr. Obreshkova highlights how interaction with the Bulgarian community illustrates the vital importance for our compatriots abroad to preserve their spiritual connection with the Homeland and their loved ones, as well as the critical significance of maintaining and passing the language down to their children. Admirable! Theater as a linguistic, national, and spiritual refuge is not merely a theme in the work of a candidate in a competition, but a nationwide, cultural, and social issue. This creative invention by Dr. Obreshkova regarding the value of language, nationality, and belonging reflects the internal state of every human being in this bewildered world. What is impressive here is the increasingly rare enthusiastic attitude toward language, nationality, belonging, and the Homeland—an allegedly archaic flavor of National Revival enthusiasm that is so desperately needed today. This theme in her creative and pedagogical work forms a direct link to the classical understanding of research-pedagogical labor within the humanities.

“The world chatters in thousands of living languages (7,170 at present), and sometimes it even dreams in its dead ones. It may be romantic, but I believe that wherever in the world someone utters words in Bulgarian, performs theater in Bulgarian, or raves in Bulgarian—this will extend the life of our language along the extension of time.” (p. 13)

It is in this same sense that we find the exceptionally interesting and labor-intensive project that represents an innovative educational approach in foreign-language and overall humanities education, namely the transcultural reading of Radichkov’s work by Japanese students. The work of the pedagogical team guided the process and created a creative environment in which Radichkov’s world and his rich, metaphorical, and highly visual language assisted the Japanese students in overcoming linguistic boundaries, bringing together two such distinct cultural identities, and immersing themselves in a profound emotional experience. What is impressive is that through Dr. Obreshkova’s approach—wherein acting training is utilized as a tool for mastering complex linguistic constructs—an interdisciplinary pedagogical methodology is formed. The project, beyond being an intercultural, creative, and linguistic experiment, has led to the establishment of a Department of Bulgarian Studies at Osaka University. If this is not a substantial contribution, what is! Moving from a slightly different perspective but gravitating within the same field is the production *Poetic Categories* based on

Sikong Tu, which integrates ancient Chinese poetic forms with choreographic and plastic elements. These projects solidify our long-held thesis that creativity, education, and art serve as the most powerful and universal instrument for interaction, communication, and spiritual connection among individuals from diverse cultures, ethnicities, religious backgrounds, and linguistic communities.

What stands out is the synergistic operation and internal systematicity among the candidate's creative, scholarly, and pedagogical activities. On one hand, her intensive and diverse creative biography stimulates her research and publishing output; on the other hand, her publications in specialized editions and participation in scholarly forums complement and expand the practical-applied dimension of Dr. Obreshkova's pedagogical work, as well as the methodological foundations and principles guiding her student training. She transforms each facet of her creative experience into methodological units that teach young actors how to generate texts themselves, how to adopt a directorial mindset, and how to coalesce into independent creative projects. "Precisely the high value of autonomous creative freedom and its defense constitute my teaching creed." (p. 8) The interdisciplinary approach lies at the core of Dr. Obreshkova's work across all domains. Based on the theory of "multiple intelligences," this represents the most current and versatile approach in contemporary science. All aspects of Obreshkova's creative, pedagogical, and scholarly experience are bound together in an invisible structural system that breathes and lives, constantly enriching itself and periodically filtering out the redundant. I highly evaluate all her creative manifestations, her long-standing pedagogical experience, her substantive publications, and the derivation of practical-applied principles, methods, and techniques from her creative practice toward her pedagogical activity. As a sole critique, I must note that I experience a certain insufficiency regarding the synthesis of all her diverse teaching approaches into a structured and systematized methodology for acting training. In this sense, I hope this recommendation will serve as a starting point for a subsequent habilitation and/or monograph describing an evolving methodology for teaching acting.

I wish to conclude my statement once again with the words of Dr. Obreshkova, which serve not merely as the creed of a theater professional, but also as invaluable counsel to the generations of artists she has trained and will continue to train: "Under the pressures of market ferocity and a reliance on deciphering the taste of the audience, creative integrity is lost imperceptibly. Yet there exists a weary army of Don Quixotes, knights saddled with the sorrow of defending one's inner freedom. Yes, armor is needed—one forged in a readiness to work, in an uncompromising stance against vulgarity and bad taste, and in a rebellion against creative indolence and despondency. It is rusty, it does not gleam in the rays of fame, and no matter how much its jagged punctures chafe and dig into the chest, it helps in battle... most creative processes move through doubt—they exist in a delicate balance between courage, a dose of recklessness, accumulated skills, and the terror of failure... Confronting self-doubt with the inner conviction regarding the significance and content of the theatrical action being undertaken—this is the collision from which essential creative events are born." (pp. 7-8)

From the bottom of my heart, I wish Ms. Obreshkova health and continued, unceasing inspiration for development on a personal, creative, pedagogical, and scholarly level. I also trust

she will invest her energy, knowledge, and creative approach to benefit the quality of education within the Department of Television, Theater, and Cinema Arts, and above all, to foster the knowledge, skills, and creative impulses of her students. I believe that theater pedagogy stands in need of educators like Rositsa Obreshkova—devoted and caring, consistent and searching, industrious and curious, inspired and spiritualizing, motivating and demanding, broad-minded and free-thinking, filled with inner freedom and a sense of humor, at times uplifted by creative madness, laughter, and play, and at other times self-absorbed, exploring the visible and invisible within the human being... The qualities of Chief Asst. Prof. Dr. Rositsa Konstantinova Obreshkova—creative, pedagogical, scholarly, and last but not least, personal—provide me with definitive grounds to recommend that the Academic Selection Committee award her the academic position of "Associate Professor" in the Professional Field 8.4. "Theater and Film Arts."

With full conviction, I vote IN FAVOR!

Assoc. Prof. Todor Dimitrov-Mechkari, PhD

September 9, 2026